

Zuid-Afrika – verslag 3 – di 23/10 tot do 1/11/12

Dag allemaal,

Dinsdag 23/10 en woensdag 24/10 zijn we op zoek gegaan naar een fiets voor mezelf (Katrien). Het is hier super om te mountainbiken! En lopen tussen de wijngaarden (op en af op vaak harde ondergrond) blijkt dan toch niet zo goed te zijn voor mijn knie. Ik heb het de eerste dagen van ons verblijf hier wel een aantal keer geprobeerd maar dat was me eerlijk gezegd niet goed gekomen. Ik denk dat ik het op dat vlak wat rustiger aan zal moeten doen en eerst maar wat meer moet fietsen.

Zoals altijd was het niet ik, of Guy die als eerste een fiets wist te bemachtigen, maar Jasper. Een mooie rode Specialised met 6 versnellingen! Gloed nieuw.

Ikzelf ben nog volop op het internet aan't zoeken naar een 2de hands. We hebben er ondertussen wel een paar goede/mooie gezien maar afspreken met een zuidoos-afrikaan blijkt, zoals reeds eerder ondervonden, niet zo makkelijk te zijn, zelfs niet als het de verkoop van hun MB betreft. We zien wel!

Donderdag zijn we naar Hermanus vertrokken voor 6 dagen. Hermanus is, volgens enkele belgen die hier wonen, het "Knokke" van Zuid-Afrika. Het ligt op een 120 km van Stellenbosch en is de

"baarplaats" van de "Zuidkapers", een walvissoort die tot 17 m lang kan worden, de 2de grootste in zijn soort. De walvissen komen naar hier van augustus tot november om te baren en veel te eten, alvorens terug te trekken naar de koudere wateren van de Zuidpool.

Echt indrukwekend en pakkend, die eerste beelden van die reuze beesten. Guy en ik hadden tranen in de ogen en Jasper en Dries hadden precies ontdekt dat de Sint was langs geweest. Je weet wel, ze roepen en tieren en weten niet wat ze eerst moeten doen, zelf zien wat er nog allemaal te zien valt of ons roepend vertellen wat ze al gezien hebben. En dat duur zo niet 10 minuten maar 2 dagen. Daarna ben je dat ook weer gewoon.

Naast kijken naar de walvissen zijn we hier ook al naar het strand geweest. In totaal heeft Hermanus maar liefst 22 km strand! Mooie, super propere stranden. Hoe klein het strandje ook is, je vindt er altijd een opmerkelijke propere WC voor zowel heren als dames, enkele douches zowel binnen als buiten en omkleedhokjes.

In de haven van Gansbaai (40 km van Hermanus) hebben we gezien hoe een Sardientjes-boot werd gelost. Echt de moeite. Ook daar weer gezien hoe ze die klus klaarden met 18 zwarten daar waar ze bij ons hetzelfde werk zouden doen met hooguit 3 mensen.

In de haven van Hermanus ontdekten we dan weer iets anders. We zagen dat ze, goed beschermd achter hoge omheiningen met elektriciteitsdraad, één of ander zeedier kweekten. Nieuwsgierig als we waren, zochten we naar de ingang van het bedrijf en stapten er binnen. De plaatselijke arbeiders

waren kinderlijk fier toen ze merkten dat wij geïnteresseerd waren in wat zij deden en toonden ons met veel plezier de schelpdieren die zij daar kweken. Het waren abalonen. Abalonen zijn schelpdieren en een ware delicatessen in China. Ze worden naar ginds geëxporteerd voor maar liefst 45 euro/kg, de zware schelp wordt mee gewogen!

Vandaag, donderdag, keerden we via Franschoek terug naar Stellenbosch, een trip van ongeveer 150 km. Te verwaarlozen afstand in dit reuze land. De weg was prachtig. We moesten zelfs af en toe vertragen voor overstekende bavianen!

Franschhoek heeft zijn naam te danken aan een handvol hugenoten die in de 17de eeuw Frankrijk ontvluchtten (met een aantal wijnstokken in hun valies!). Het zijn zij geweest die de eerste wijn produceerden in Zuid-Afrika. De rest is wijselijk gevolgd. Dank u hugenoten!

We hebben dan ook met veel plezier het museum ter ere van de hugenoten bezocht en het daartoe te betalen inkomgeld (20 rand = 2 euro voor ons vieren) betaald.

Dit was een mooie afsluiter van onze trip naar Hermanus, een stadje dat we ons zullen blijven herinneren als een zeer propere, mondaine badplaats met één van de indrukwekkende dieren van onze planeet. En de mooiste weg er naartoe: via Franschoek langs de Theewaterkloof. Maar pas op voor de bavianen.

Graag had ik afgesloten met het volgende weetje dat ik zonet, na een gesprek met de conciërge van onze woning, te weten gekomen ben: “Het Afrikaans dreigt te verarmen”.

Klanken verdwijnen, laatste letter van een woord verdwijnt, het aantal woorden krimpt in, enz.

Taalkundigen wijzen met een beschuldigende vinger naar de Afrikaans sprekende jeugd die “te lui” is om bepaalde klanken correct uit te spreken waardoor sommige klanken na verloop van tijd gewoon verdwijnen, een jeugd die niet meer spreekt over ‘heerlijk’ of ‘verrukkelijk’ maar het gewoon ‘lekker’ vindt.

Het huidige Afrikaans is gedegraded tot een flauw afkooksel van het Nederlands dat onze noordenburen in 1652 aan wal brachten.

Neem nu de vervoeging van het werkwoord lopen.

In het huidige Nederlands geeft dat: ik loop, jij loopt (loop jij), hij/zij loopt, wij lopen, jullie lopen, zij lopen – ik liep – ik heb gelopen (of toch zoiets)

In het huidige Afrikaans is dat geworden: ek loop, jy loop, hy/zij loop, ons loop, julle loop (3de persoon meervoud kennen ze niet) – ik heb geloop (voor ik liep gebruiken zij hier gewoon ik heb geloop!). Hoe moet deze vervoeging er binnen nog eens 500 jaar wel niet uitzien?!

De verarming van de taal, een fenomeen dat al vanaf de eerste dag en dus al bijna 500 jaar aan de gang is op de jeugd van nu steken, is in mijn ogen een “luie” uitspraak.

Daarnaast kan gezegd worden dat deze “luiheid” zich niet alleen beperkt, wat had je gedacht, tot het taalkundige domein en ook niet alleen een eigenschap is van de jeugd. Deze “luie” houding, of beter gezegd gelaten, laxe houding merk ik eerlijk gezegd op bij iedereen hier in Zuid-Afrika. In Hermanus zei een landgenoot ons, iemand die al 24 jaar in Zuid-Afrika woonde en werkte: hier in Zuid-Afrika wordt niet gewerkt, niet door de blanken en zeker niet door de zwarten. Hier wordt geleefd en genoten!

Hou jullie goed, geniet zonder lui te worden, en tot mails,

Guy, Katrien, Jasper en Dries